

תת"ע 10470/03/18 - מדינת ישראל נגד שאול שגיא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10470-03-18 מדינת ישראל נ' שאול שגיא
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דביר

המאשימה

נגד

שאול שגיא

הנאשם

הכרעת דין

כנגד רכב הנאשם נרשמה, ביום 11.10.17, הודעת תשלום קנס בגין עצירה בכניסה לשטח המיועד לכלי רכב שלא לצורך העלאת נוסעים או הורדתם (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 72(א)(4) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "שום דבר ממה שכתוב בכתב האישום אינו נכון. מדובר ברכב שאשתי נוהגת בו והיא אמורה לקחת את הוריה לרופאים הלך ושוב. זה רכב בעל תו נכה. מדובר במריבת שכנים. הרכב חנה וחונה שם כמעט 3 פעמים ביום, כשהיא באה לעזור להוריה. במחשבה שניה אני לא זוכר מי עצר את הרכב במקום, יתכן וזה אני. אני כופר. אותו שכן אמר שיש לו קשרים במשטרה ותמיד הזמין שוטרים ואמרו לו שאין בעיה עם החניה הזו והוא הזמין שוטר מתחנה אחרת".

ביום 16.7.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב אילן בליץ, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 11.10.17, הבחין עד התביעה, ברכב מסוג קופר, מספר 6476216, שהיה, לגרסת הנאשם, בחזקתו אותה עת, כאשר הוא חונה על המדרכה ברחוב שבטי ישראל 18 ברמת השרון, בפתח חניון הבית, באופן המקשה על הכניסה או היציאה מהחניון האמור וכן, חוסם את שדה הראיה. העד הוסיף וציין, כי לרכב תו נכה, בו מצוין רכב זה כרכב מלווה לנכה ואילו רכב הנכה עצמו, המצוין אף הוא בתו, חנה אף הוא בסמוך. העד ערך את הדו"ח

שבנדון והשאירו על גבי הרכב.

העד נחקר ושלל את טענת הנאשם, לפיה, זומן למקום על ידי השכן של חמו וחמותו, המתגוררים במקום. לדבריו, הוא מקבל הנחיות או הוראות רק מהמוקד המשטרתי או ממפקדיו ואינו זוכר כיצד הזדמן למקום באותו מועד.

העד נשאל והשיב כי אינו מכיר איש מדיירי הרחוב וכי אינו יודע על סכסוך שכנים, המוכר לשוטרי תחנת רמת השרון, כפי שטען הנאשם.

הנאשם הציג לעד תמונה של רכב חונה במקום, אך העד לא זיהה את המקום המצולם.

על פי גרסת הנאשם, בהמשך לגרסה שהעלה במועד ההקראה, מדובר בסכסוך שכנים מתמשך והחניה במקום המתואר בדו"ח, אינה מפריעה לאיש ואינה מפריעה גם לשדה הראיה של מי שיוצא מהחניון. הנאשם סיפר כי אשתו ולעיתים אף הוא, חונים במקום, כדי לטפל או להסיע את הוריה הנכים. לטענתו, העד הוזמן למקום, מתחנה אחרת, מרוחקת יותר, על מנת לרשום את הדו"ח.

עוד טען הנאשם, כי החניה חוסמת רק את החניה של בית חמו וחמותו ולכן, אין כל מניעה שיחנה במקום.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. אין כל מחלוקת בין הצדדים לגבי העובדה המרכזית והיא, שהרכב שבנדון, לא חנה בסמוך ובמקביל למדרכה, כמקובל ואין נפקות ממשית להבדל בין גרסת העד, לפיה הרכב כולו היה על המדרכה, לבין גרסת הנאשם, לפיה, הרכב חנה כשחציו על הכביש וחציו על המדרכה.
2. לשון תקנה 72(א)(4) לתקנות התעבורה, אוסרת על עצירת רכב "בכניסה לשטח המיועד לכלי רכב, שלא לצורך העלאת נוסעים או הורדתם". אין כל סייג לפיו, בעל החניה או השטח האמור, יכול לעצור או לחנות בכניסה, על אף האמור בתקנה.
3. יתרה מזו, הנאשם טען כי הרכב חנה, כשחציו על המדרכה וחציו על הכביש ואם תתקבל טענתו, הרי שמדובר בעבירה נפרדת, של חניה על המדרכה, במקום שלא הוסדר לחנית כלי רכב, בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה.
4. הנאשם לא תמך גרסתו, לגבי סכסוך השכנים או "הזמנת" הדו"ח בכל ראיה, גם לא בעדות של אשתו, או בראיות אחרות שטען כי יש בידיו, לגבי אותו שכן וטעמיו עמו.
5. בנוגע לטענת הנאשם, לפיה, הרכב נועד להולכת נכים, הרי שככל שמטרת העצירה במקום הייתה להעלות או להוריד נוסעים, נכים או שאינם נכים, אכן, לא היה מקום לרשום דו"ח בגין עבירה

זו, אך אין זה המצב, כמפורט בדו"ח. יתרה מזו, הנאשם הודה כי הוא או אשתו חונים את הרכב במקום, גם כאשר הם נשארים ללון בבית חמיו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפניי במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד המאשימה